

ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ

III.

Сбиване. Сръбскиятъ князь Михаилъ сключилъ съюзъ съ Черна-Гора, Гърция и Ромъния. Обещалъ и на Раковски да му помогне за освобождението на България. Отъ българитъ князь Михаилъ очаквалъ да повдигнатъ въстание. Раковски пратилъ предварително нѣколко войводи въ Стара-планина съ хайдушки чети да подържатъ духа на народа. А самъ се готвѣлъ, като се обяви войната, да навлѣзе въ България и да вдигне въстание.

Сърбитъ и българитъ очаквали съ нетърпение, кога ще избухне войната. Ето че една малка случка предизвиква войната. На една чешма въ турската махала въ Бѣлградъ между единъ сърбинъ и единъ турчинъ станало сбиване. Турчинътъ билъ убитъ. Турската войска се вдигнала. Сърбитъ се намѣсили, българитъ се наежили за борба. Започнали улични боеве. Убити и ранени падатъ и отъ дветъ страни. Стефанъ Караджа и Хр. Македонски съ своитъ момчета се втурнали и превзели нѣколко важни точки изъ града, като убили единъ турски офицеръ. Турцитъ се затворили въ крепостта и почнали да обстрелватъ Бѣлградъ. Българската чета подъ началството на Раковски се окопава здраво срещу турцитъ и продължава да води бой. Илю войвода съ своитъ храбри момчета се биелъ юнашки съ турцитъ. Стефанъ Караджа се катерѣлъ по кжщитъ, за да обстрелва оттамъ турцитъ. Нашиятъ герой Василъ Ивановъ се сражавалъ също съ голѣма решителностъ. Съ това той, макаръ и още младъ и неопитенъ, обърналъ внимание на войводитъ. Тука той се сближилъ съ Стефанъ Караджа, когото много обикналъ не само за неговата храбростъ и пѣргавина, но и за неговитъ добри другарски обноски.

Въ време на тѣзи боеве се намѣсили великитъ държави. Тѣ свикали въ Цариградъ конференция, която разгледала сръбскитъ искания и решила турскитъ войски да напустнатъ Бѣлградъ. Войната спрѣла. Сърбитъ заповѣдали на Раковски да разпустне доброволцитъ си. Повдигнало се страшно негодувание между българитъ, които били измамани въ своитъ надежди. Раковски не се подчинилъ. Той решилъ да мине съ легиона си въ България, да нападне самъ турцитъ и да повдигне въстание. Но сърбитъ не му позволили. Тѣ насила заставили Раковски да разпустне легиона си.

Българскитъ юнаци се прѣстнали. Едни постъпили въ училищата да продължатъ учението си, други се премѣстили въ Романия, трети скришомъ се върнали въ България.

Ст. Караджа и Василъ Ивановъ минали въ Ромъния, гдето прекарвали зимата и напролѣтъ се върнали въ България да будятъ народа.

Второ разкалугерване. Преди да стигне въ родния си градъ, Василъ Ивановъ съобщилъ на майка си, да му приготви калугерски дрехи. Съ мирски дрехи той не искалъ да се яви въ града, защото така би обърналъ внимание и на турци, и на българи.